

Tämä tarina on itseasiassa RChlisten kirjoittama, mutta hän pyysi minua lisäämään sen tänne, koska hän ei itse päässyt kirjautumaan tälle sivustolle. RChliste ei myöskään antanut tarinalle nimeä, joten nimesin sen päähenkilön mukaan. Palautteen olisi suotavaa olla kannustavaa, rakentavaa ja neuvovaa, kuten aina! ————— Sandotir nousi ylös suuria vuoren kiveen louhittuja portaita. Niissä oli pienet askelmat, kääpiöille tehty, ja muutaman kymmenen jaardin välein vuoreen oli kaivettu koloja, joiden sisällä oli mustaksi palaneita vanhoja soihtuja. Yötaivas oli tumma, ja sitä valaisivat sadat valkeat tähdet. Tähtien joukon laidalla oli kuu. Sen kraatterien täyttämällä pinnalla näytti liikkuvan pieniä valopilkkuja, jotka sitten lensivät pois päin ja syöksyivät jonnekin kauas. Aika mateli eteenpäin. Viimeiset askelmat häämöttivät vain muutamien jaardien päässä, ja niiden jälkeen hän seisoisi lähempänä määränpäättään kuin koskaan. Luurankotemppelin hitaasti ajan pyörteisiin katoavat rauniot seisoivat vuoren laella ja loivat maahan aavemaiset varjot, jotka muistuttivat harvoja vierailijoita vuoren kauan kadoksissa olleesta kunniasta. Temppelin seinien sisällä oli muutamia pylväitä, joista osa oli kaatunut, osa hajonnut, ja loput seisoivat edelleen paikallaan vuosisatojen kuluttua onnettomuudesta. "Vain tämä on jäljellä tarumaisesta kääpiötemppelistä," hän sanoi itselleen ja asteli kohti pylväiden muodostaman kehän keskikohtaa. "Esi-isieni kokoontumispaikasta." Kääpiö tuli pylväiden keskelle ja katsoi hänen allaan avautuvaa loputonta pudotusta. Se näytti mustalta aukolta, pimeältä kuilulta, jonka pohjalla odottaisi tuntematon. Tästä reiästä hänen esi-isänsä olivat satoja vuosia sitten pudottaneet arvokkaita ja koristeellisia uhrilahjoja kokonaisista aarrearkuista valtaviin jalokiviin ja jalokiviupotuksiin koristeltuihin uutuuttaan kiilteleviin miekkoihin. Kaiken tämän oli Emril, vuorten jumala vaatinut upotettavaksi pohjattomaan kitaansa. Sandotir tiesi – tai luuli tietävänsä - jumaltarujen olevan vain antiikkista hölynäköä, jota kääpiöistä vanhimmat kertoivat eteenpäin pelotellakseen pikkulapset pois Luuvuorelta, mutta hän sai silti kylmiä väreitä seistessään paikassa, jossa sadat muut olivat heittäneet rakkaimpia esineitään pohjattomaan kaivoon kauan aikaa sitten. Kaukana hänen yläpuolellaan oli tähtien muodostama piiri, jonka keskellä loisti viimeinen, muita kirkkaampi punaisena hohtava valo. "Olisivatko tarinat sittenkin totta?"